

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa B. S. i J. S.
przeciwko P. G.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanego -
A. sp. z o.o. w W. i C. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; przyznaje
adwokatowi T. L. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodom w postępowaniu kasacyjnym kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług;
nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] w częściowym uwzględnieniu apelacji powodów zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. o tyle, że zasądził od pozwanego na ich rzecz ustawowe odsetki od kwoty 12 634,92 zł, zaś w pozostałej części dotyczącej roszczenia odszkodowawczego oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej powodów, zaskarzającej wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej powództwo, skarżący uzasadniali wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę nie przedstawia takiej argumentacji.

Potrzeba wykładni przepisów prawa, jako okoliczności uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, musi mieć ścisły związek ze sprawą w której skarga została wniesiona, który wyraża się w tym, że sposób rozstrzygnięcia wynikających z niej wątpliwości będzie mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Na tle motywów zaskarżonego wyroku związek taki nie zachodzi.

Skarżący łączy bowiem konieczność dokonania wykładni art. 709¹⁵ k.p.c. z potrzebą uzyskania potwierdzenia poglądu, że niezapłacone raty wynagrodzenia podlegają zmniejszeniu o korzyść uzyskaną przez finansującego, co podzielił Sąd Apelacyjny, zaś jako przyczynę oddalenia powództwa wskazał niewykazanie przez powodów uzyskania przez finansującego korzyści na skutek zawarcia nowych umów leasingowych.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Skarżący nie może jednak - jak czynią to powodowie - dla uzasadnienia tej przyczyny kasacyjnej poprzestać na powtórzeniu argumentacji uzasadniającej jej podstawy, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.